

183.
Pest. Febr. 1° 1855.

K 573/775.

Eöcs Aranybácsi.

Mily roppant gyorsan haladt az idő. Midőn
kedves levelet kaptam azt hittem az
egész múlt hó nap elöttem van, s ma
egy nap a másvik szja és már február
elfeleje. Egyébiránt azért nem feletem
egyszerre, mert nem volt vers késem mi
több mint fél éve, soha sem tartent meg,
és most is csak azért, mert a napok
ban midőn Aranybácsi comissiójából
négy antiquariát is felhanytunk,
három költőt vettem egy pengő fo,
rinton, s azoknak olvasásával vol,
tam elfoglalva. Ezen költők Farekas,
László Szabó László, és Thomson's Leason.
A két utolsó igen sok elveretenyű,
tett és nyújt nekem, de Farekas, miután

Lindas
1

Lúdas Matyit már rég olvastam, a többi
pedig nem szeretem, sajnálom hogy megvettem.
Szabó László igen kellemesen lepett meg, azt
hittem hogy valami gyenge rimelő, és in egy
széplelkű, sok helyt mélyérzésű költőt talál-
tam. Kiemelem benne, "A egyiggyű paraszt" igen
jó népies, lehetne jó rimékben utánozni. "A sír-
tom" "A poeta" "A szerelmes pártor" nyolc-
első sora, s még többek. Thomsonról nem is
szólok, az idegen, tehát of course kében
sokkal jobban ismertem Szabóval.
Az isten áldja meg!

szerető tanítványa
Tiszta Samoha

szülő

Kesergő

(Szerbó 'Leistalo' 'Sirtalma' formájára)

Hangján nagy mely fajdalomnak,
 Rólat, rólat, szót dalomnak,
 Míg mint eső, búd kesergő szorata.
 A sohaj ténér dekekből
 Hull a könyek harmata
 Míg ha sohajjal nem bírom
 Könyeimel mind kisérom
 Etem elskáll mint a té,
 Melyet egy hönyári napnak
 Szó sugarai fogyasztnak,
 Segy vékesepp vics ujjító.
 Oh, ment így szeretve téged
 Exer titkos bánat éget,
 A kurtitja búd perckimát.
 Vigaszt rengnek anyi ajkah,
 Oh, de ha a tied hallgat,
 Vénia, beárát, esküdeg!

Floorvagy

Süllőfölelem, kerék puorta hátár!
 Bek, régen volt hogy nem láttalak má,
 Elhívertet, soka el nem hagyta
 Régre még is hátul elmaradtál.
 Elmaradtál, és bár hogya váltig
 Ára szívem harkad vicska ingyik
 Soka' leska, míg anyja öle
 Az elhívtott pu vicska ténre.
 Csak meförmnen sohajtoz utánad
 Vidám arcát illi komor szánat,
 Hogy öt, puortat mába pacsirtáját,
 Elnémítják kalitkába rányak.
 — "Rájának be, el az emleket
 Benem fogják köny lepett szemmet
 S én e könyben, mint a délibabon
 Végjék, fahak iszó kapit látni.

Ne halljunk hiit bármennyig jelöléd
Az én belhem el nem szakad töléd,
Megnyergetem a nyílgóti széklet,
Égőn találok találkodom veled.

281

[Faint, mostly illegible handwritten text in Hungarian, likely bleed-through from the reverse side of the page.]